

Ljubljanski List

Velja
za Ljubljano
v upravnistvu:
za celo leto 6 gld.,
za pol leta 3 gld.,
za četrt leta 1 gld.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gld.,
za četrt leta 2 gld.
50 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Štev. 40.

V Ljubljani v četrtek 17. aprila 1884.

Tečaj I.

Volilni shodi.

(Dalje.)

Predsednik dá sedaj na razgovor kandidaturu g. dr. Tavčarja. Ker se nikdo drug ne oglasi, vstane g. prof. Šuklje ter pravi, da po njegovem mnenju ta kandidat nima veliko upanja prodreti v tej skupini. On sicer je v centralnem volilnem odboru sam glasoval za to kandidaturo, proti kateri so se oglašali zelo veljavni možje, toda utemeljil je svoje glasovanje z izrečno motivacijo, da bode dr. Tavčar tudi v mestnem zboru kmalu dokazal, kako malo da mu ugaja mirno in uspešno delo. Saj so ga uže imeli v raznih društvenih odborih in naposled so bili povsod veseli, da so se ga odkrižali. Koliko na pr. se je od dr. Tavčarja pričakovalo tedaj, ko je bil izvoljen načelnikom „Sokola“, in vendar je čul iz jako zanesljive strani, da bi starosta Tavčar moral odstopiti, ako se ne bi sam bil odpovedal svojemu dostojanstvu nekoliko tednov pred deželno slavnostjo in cesarskim prihodom.* (Ugovori: Ne spada sem!) Iz tega se dá sklepati, da se ga bodo naveličali kmalu tudi v mestnem zboru.

Ali drugo in mnogo važnejše vprašanje nastane, kaj da porečejo k tej kandidaturi zmerni volilci, zlasti uradniki, kateri odločujejo v tej skupini? Govornik si ne more misliti, da bi tem volilcem mogel ugajati mož, kateremu je ves program — brezobziren boj proti sedanji, Slovincem prijazni vladi. Mestni zbor ni torišče za politične borbe, v prvi vrsti ima nalogo, zastopati mestne koristi in skrbeti za gmotno blagostanje meščanov. S tem nikakor ni rečeno, da se mestni zbor sploh nikdar ne bi smel utikati v politične razgovore. Pridejo še časi, ko bomo imeli drugo vlado na krmilu in takrat bode tudi v naših radikalnih krogih prodrlo prepričanje, da je sedanja vlada vendar le ugajala potrebam slovenskega na-

* Ker je „Sokolov“ odbor skušal ovreči to trditev, povemo, da je prof. Šukljejev porok v tej zadevi g. podstarosta „Sokolov“, kateri mu je, vračajoč se z Ljutomera, na njegovo vprašanje dal ta odgovor.

Listek.

Kaznovana ničemernost.

(Zlatorodov.)

(Konec.)

Premagana od velikosti tolike sreče, hitro sname zapestnik ter ga izroči služaju, ki zatrjuje, da ga bo nazaj prinesel še pred začetkom drugega dejanja.

Gospa Doupontova je zdaj sama ostala ter se zibala v svoji nasičeni ničemernosti.

Meddejanje preide, drugi nastop se začneja in zvrši, takisto tretji in četrti. In še zmeraj bankirjeva gospa svojega okrasja nazaj ne dobi. Ko se je končalo tudi peto dejanje, jo jame skrbeti, in več ko enkrat je pogledala v kraljevsko ložo; ali tam je bilo, kakor da so jo po polnem pozabili, nobenega pignela ni vjela, okoliščnost, katera ji je skrbi le še pomnožila.

Ko je bila zamotana v misli ne odveč prijazne, povse nasprotno prvim, stopi v ložo

roda. Takrat bode izginil marsikateri radikalec kar na enkrat, in če bode te brskali — nadaljuje govornik — po imenikih ljubljanske čitalnice, Vas bodo zopet v oči bodla ona izmišljena imena, Malovaški, Stanovski itd., pod katerimi so se nekaj skrivali taki narodnjaki, katerih sedaj opazujemo med najglasnejšimi radikalnimi kričači. (Klici: Ni res! — Z druge strani: Res je!) Tedaj bode treba, tudi v mestnem zboru odločno naglašati narodno mišljenje ljubljanskih meščanov, v sedanjih razmerah pa je neopravičeno, pri vsaki priliki izzivati konflikta z vlado.

In da pomeni Tavčarjeva volitev boj z vlado, — da je to v istini „ein Kampfcandidat“, temu se ne dá ugovarjati. Vprašanje pa je, če s takim lehkomišelnim bojem ne škodujemo narodni stvari in mestnemu interesu? Nikdar nismo zahtevali toliko od vlade nego baš sedaj: železnice in ceste, obrtne in poljedelske šole, slovensščino na srednjih šolah in tri slovenske stolnice na graški univerzi — ali se bode kaj dalo doseči, ako v eno mer kljubujemo vladi? (Ugovori: Saj nismo ničesar dobili, vse je ostalo pri starem!)

Govornik je tedaj tega mnenja, da volilcem ne kaže, izbrati si takega kandidata in tedaj nasvetuje mesto g. dr. Tavčarja c. kr. notarja Iv. Gogalo.

Proti predgovorniku se oglasi gosp. Iv. Hribar.

Mestni odbornik g. Iv. Hribar omeni, da je v klubu večina glasovala za kandidaturo dr. Tavčarja, katerega g. Hribar hvali kot slovenskega pisatelja in za posel mestnega odbornika jako spretnega moža. Govornik pravi dalje, da je naloga mestnega zbora vlado podpirati, a ista ne sme metati narodni stranki polena pod noge, ampak naj jo tako podpira, kakor je prejšnja ustavoverna vlada podpirala nemško večino v mestnem zastopu. Da bi se ne smel mestni zastop vtikati v politiko, to ni res, ampak kader in kjer koli gre za pravice slovenskega naroda in jezika, tam je dolžnost zastopa prve občine na Kranjskem, da se za iste potegne. Saj tudi nasprotni mestni

bankir, gospod Doupont, ki je prišel po svojo gospó, da bi jo spremil domov. Toliko, da mu gospa pové, kaj se je zgodilo, jame gospod sumnjati, kaj velja, če soproga ni postala žrtva spretnega tatu, gibanje in prizadevanje gospejno opazevavšega.

„Haha!“ se zasmee gospod škodoželjno, „tu imaš zdaj kazen za svojo nesmiselno ničemernost, ki sem jo uže tolikrat grajal. Morda te bo spametoval ta pripetljaj, in tatovu bi hotel še prav srčno zahvaliti se, da mi je storil toliko uslugo.“

Gospa mu ničesar ne odgovori. Po daljšem prenehleju pravi:

„Mogoče je pa vendar, da je kraljica zahtevala okrasje, med igro pa je vrniti pozabila.“

„Malo verjetno je to, skoraj prav neverjetno, ljuba moja.“

„Neverjetno? Zakaj?“ bara gospa nekam jezljivo.

„Ker je kraljici gotovo prav malo ležeče na tebi in na tvojem krasotičji“, odvrne bankir suhotno, „in ko bi tudi bilo, bi ga na

zastopi tako delajo, in mariborski zastop se je takoj oglašil proti spomenici slovenskega društva, da je bila komaj znana.

Njemu odgovarja prof. Šuklje, kateri zopet prosi besede.

„Istina je“ — pravi, — „da v volilnem odboru ni nasprotoval Tavčarjevi kandidaturi, toda izrečno je motiviral svoje mnenje in to ponavlja tudi danes, da se bodo v mestni sobani dr. Tavčarja kmalu ravno tako naveličali, kakor so se ga naveličali še povsod drugod. Ne morem se pa prečuditi — nadaljuje govornik — da se nad mojim postopanjem spodtikajo baš gospodje z one stranke. Jednoglasi je bil centralni volilni odbor sprejel in priporočal mojo kandidaturo, in vendar smo videli, da dosedanega predsednika dr. Zarnika disciplina in spoštovanje pred odborovimi sklepi niti toliko ne veže, da bi komu drugemu prepuštil čast, mesto mene nasvetovati drugega kandidata. Če se odborovi sklepi tako z nogami teptajo, potem tudi mene več ne veže dolžnost, ravnati se po teh sklepih.“

Sicer pa prosim volilce, da še enkrat dobro premislijo to kandidaturo. Čudno je vsekako, proti komu se pri nas obrača opozicija. Ako bi veljala Taaffejevi sistemi sploh, me ne bi toliko osupnila, kajti vsak ne sprevidi, da se zgodovinske krivice, ki so večjidel vsedlina stoletnega zgodovinskega procesa, ne dajo odpraviti tekom štirih ali petih let. Toda protivje se obrača tudi proti načelniku sedanje deželne vlade, in vendar, gospóda moja, če se ozirate po vsem širnem cesarstvu, če pregledate vse uradniško osobje, ne bode našli nikogar, ki bi bolj natančno poznal naše razmere, bolj živo čutil potrebe našega naroda ter se tako požrtvovalno potezal za naše koristi nego sedanji deželni predsednik. Ako ne moremo shajati niti s tem gospodom, ki je vendar naš rojak, znate, kaj se bode dejalo v dunajskih merodajnih krogih? Da Slovenci mirujemo le tedaj, kadar se strogo postopa z nami, kadar nas pesti deželni predsednik, kakor so nas pestili nekateri predniki sedanjega predstojnika deželne vlade.

ogled gotovo ne prosila. Uže prepodložno lakajevo obnašanje bi te bilo moralo svariti. Kraljice so navadno vajene le zapovedovati, ne prositi. Ali tvoja ničemernost te je oslepila in oglušila proti glasu pameti. Vendar . . . . no, pa ti nečem očitati. Izguba zapestnika ti bodi dovoljna kazen. Vendar pa hočem poizvedovati, morda se še dobi.“

Gospod odpošlje strežaja, svoji soprogi pa naredi dobrohotno pridigo o ničemernosti in njenih pogubnih nasledkih. Gospa ga poslušala temnomolčeča, dokler ne pride strežaj. Ta hip skoči kvišku ter mu nasproti zakliče: „No, kako je?“

„Kraljica nič ne vé o nobenem zapestniku, milostiva gospa; ona ni poželega videti ga. Vendar . . .“

Lakaju sapa zastane.

„No? vendar . . .“ popravlja gospa lakaju besedo, in novo upanje ji zasveti.

„Vendar . . .“ in strežaj zopet zbežan obstane. Pa se ohrabri in dé: „Milostiva gospa bodo odpustila, ker so kraljicine besede.“

Temna slutnja se polasti gospó; žarek upanja izgine.

In zaradi tega se moram še enkrat odločno protiviti kandidaturi g. dr. Tavčarja.

Za prof. Šukljejem oglasi se zopet nezogibni g. Škrbinec ter iznenadi volilce s priporočilom Tavčarjeve kandidature, katero je ravnokar tako odločno bil pobijal. Svoje izpovedi zabeli tako osebnim napadom na g. notarja Gogalo.

Po kratki opazki g. dr. Zarnika, kateri skuša braniti svoje postopanje ter si na pomoč kliče kot „Eidshelferja“ gg. Hribarja in dr. Dolenc, vršilo se je glasovanje in večina odobri kandidaturu dr. Iv. Tavčarja. Potem se zaključi zborovanje.

Svojemu poročilu o volilnih shodih imamo dostaviti še nekoliko kratkih opazek na adresu „Slov. Naroda“. Vidno se trudi poročevalec „Slov. Naroda“, da bi prof. Šukljeja in njegovo umovanje v neko nasprotje stavil z namerami deželne vlade. Mi sicer ne znamo, koliko inspiracij da prihaja glasilu dr. Zarnika iz sive palače na Turjaškem trgu, ali skoraj bi sodili, da smo gledé vladinega mnenja vsakako vsaj toliko poučeni kakor naš radikalni kolega.

In še eno! Da se je „Slov. Narod“ zakadil v osobo našega urednika, nas nikakor ni iznenadilo, a da je v svoji strasti zabredel tako daleč, da je ob enem žalil inteligentne in narodne volilce le zaradi tega, ker so zvesti ostali od odbora priporočanemu kandidatu, to je žalosten dokaz moralnega propada našega radikalnega časopisja. Tudi uradnikom odmeri ustava državljanske pravice, in z isto pravico, s katero se je moniteur „Narodne Tiskarne“ spodtikal nad „gospodi iz vladnih krogov“, z isto pravico bi lahko mi zinili kako besedico o finančnih, brzojavnih uradnikih itd., ki so stali med krdelcem radikalnih volilcev. Ne bomo storili tega, kajti politika proskripcij, s kojo se odlikujejo nekateri *kal' ewohen*-narodni krogi, zdela se je nam od nekdanj nevedna in nedostojna. Toda stigmatizovati Šukljejeve volilce z zaničljivim priimkom „zgotj elastični c. kr. uradniki“, govoriti tako nespodobno o možakih, med katerimi smo z nekim ponosom videli Praprotnika in Tomšiča, prof. Križnarja, Senekoviča, Wieshtalerja itd., zaslužne pisatelje in vsigdar stanovitne narodnjake — to je ravnanje, ki se samo obsoja.

Bojimo se, da bo bodoči kulturni zgodopisec slovenskega naroda, na katerega se sklicuje „Slov. Narod“, imel prav nevhvaležno gradivo, ako mu bode preiskati duševnih proizvodov sedanjega „Slov. Naroda“.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Iz Oršove prihaja telegram, da je cesarjevič v najboljšem zdravju dospel tja po 21urni vožnji. Visoki popotniki so imeli v obče lepo

„Govorite!“ zapove nepočakljiva gospa. „Njeno veličanstvo daje milostivi gospé povedati, naj za naprej med predstavo blagovoli manj motiti. Njeno veličanstvo je z največjo nejevoljo opazilo, da . . .“

„Molči!“ zajeclja ponižana gospa ter pade na stol.

Gospojna preširnost in ničemernost je bila najobčutniše zadeta. Mislila je, kako bi dala svoje maščevanje čutiti zvitemu tatovu, da se je predrznil, jo tolikanj razžaliti. Iskala je začetnika tej svoji osramočenosti, pa je bila presebična, da bi ga spoznala v lastni budalasti slabosti.

Po kratkem premolku dé soprogu: „Nevtegom bom to naznanila redarstvenemu načelniku ter ga bom premogla, naj vse stori, da zasači zlobnega tatu in pristojno kaznuje.“

„Ali pomisli, koliko bo spogledovanja“, odvrne bankir nekoliko prestrašen.

„To mi je vse jedno!“ odgovori gospa razjarjeno. „Videti hočem to nesnago, in kazni ima dobiti toliko, da bo izplačana njegova nesramnost proti meni. Poprej ne dam miru, dokler malopridneža ne vidim pod zapahom.“

vreme, le tu in tam kratke nevihte. Iz Oršove peljajo se presvetli gostje naravnost v Gjurjevo. Sultan je poslal Server pašo in adjutanta Ibrahim beja v Bamo, da pozdravita prestolonaslednika našega v njegovem imenu.

Dne 15. aprila je kupčijska zbornica v Lincu volila novega državnega poslanca. Izvoljen je bil vnovič dr. Schaup z 20 glasovi.

„Gazeta Krakovska“ poroča, da se pripravljajo za Severno železnico dvojezične vožne karte. Na nemških postajah stal bode nemški napis na prvem mestu, na slovanskih pa češki, oziroma poljski. Nove vožne karte se bodo izdale po podelitvi koncesije.

Na Ogerskem so politiki porabili praznike za volilne agitacije. Kandidatje so popotovali okoli in se predstavljali volilcem. Srbi so imeli v Veliki Kikindi volilni shod, v katerem so v obče odobrili znani program, katerega je proglasila srbska stranka v Pešti.

Tuje dežele.

Čuje se, da je nemški cesar zavrnil Bismarckove predloge o preustroji pruskega ministerstva. „Nordd. allg. Zeitg.“ govori o novem ruskem železniškem posojilu in pravi, da nobena stvar bolje ne označuje temeljne spremembe ruske politike kot to, da se o tej veliki finančni operaciji razgovarja brez kake bojazni; pred leti bila bi rodila hudo vznemirjenje, dandanes pa jo smatrajo le kot nov korak k mirnemu razvoju notranjih razmer.

O nemškem cesarji se je mnogo pisarilo, da je huje bolan kot so trdile oficijalne vesti. Sedaj se vnovič poroča, da je sivi vladar zopet po polnem zdrav in da opravlja po navadi svoja opravila.

Ukaz ruskega cara imenuje državnega svetnika pl. Staal poslanikom v Londonu.

Vlada je poslala izvedence v kazanski okraj, kjer preti vsled slabe letine lakota. A do sedaj ljudje še niso umirali od glada in upati je, da se ubogemu okraju kmalu pomaga.

Poljski listi javijo, da se je kardinal Ledohovski odpovedal svoji škofiji; a ob enem pristavljajo, da vest ni še po vsem določena.

Pariški listi so polni poročil o odkritji Gambettovega spomenika v Cahorsu. Minister-ski predsednik Ferry je imel navdušen govor. Ogrinjalo je padlo med grmenjem topov in živioklici ogromnega ljudstva. Oče umrlega državnika je položil venec na spomenik svojega sina. Po slovesnosti je bil sijajen ban- ket, pri katerem so zopet ministri imeli poli- tične govore. Posebno Ferry je povdarjal jedinstvo republikanske stranke.

General Millot je zasedel Hong-Hoa brez boja; mesto je sovražnik po polnem razdejal.

Iz Rima zvé „Pol. Corresp.“, da so vesti, ki so poročale o suspenziji prodaje nepremakljivega premoženja zavoda *Propaganda fide* neistinite. Vlada je dala zavodu tri mesece odloga, da proda sam svoje imetje; pozneje bi

„Potem takem boš še dolgo čakala“, reče smejoči sprog, „preden ga zalotijo; zakaj verjetno je, da človek, ki je krađež tako umetno izvel, se ne bo dal tako hitro prijeti. Stvar bo vzbudila mnogo strmenja; prišla boš vsem v zobe in postala jim boš rogalo. S prstom bodo kazali za teboj in te imenovali kaznovano ničemernost. Ako pa to na miru pustiš, ne bo nihče nič izvedel, in izguba zapestnika bo tvoja edina kazni, sicer te jih čaka pa še mnogo, ki . . .“

„Ki se bom maščevala nad tatom. Takoj se popeljem k redarstvenemu načelniku, in če me ne spremljaš, pojdem pa sama.“

Doupoint, ki je spoznal trmost svoje so- proge in ki je videl, da bi vse prigovarjanje nič ne pomagalo, jo spremlja še tisti večer k redarstveniku. Redarstveni načelnik, čuvši slučaj, obljubi vse storiti, karkoli bo v nje- govih močih, da se tat dobi.

Drugi dan je sedela gospa Doupointova v svojem boudoiru, kar se ji naglasi redar- stveni služaj. Dovolji mu notri stopiti. Redar- stveni služaj se uslužno prikloni ter gospe izroči

vlada sama vzela prodajo v roke in bi več ne vprašala zavoda o podrobnostih postopanja.

Angleška vlada je v Egiptu pri zadnji ministerski krizi jako zmerno postopala; zato smatrajo v Kahiri njeno popustljivost kot poraz. Sploh pa je kriza le odložena za nekaj časa, ne pa odpravljena, tembolj, ker se obče trdi, da francoska vlada turško podpira in ji svetuje, nasprotovati angleškemu protektoratu ter protestovati zoper vsak korak Angleške, ki bi bil sovražen določbam carigradskega *Protocole de désintéressement*. Poročajo celo, da hoče Francoska prevzeti poročstvo za egip- tovski državni dolg; a ta vest se pač ne sme smatrati za resno.

Mimo Novega Jorka dohaja brzojav, da so hoteli 13. aprila umoriti predsednika republike guatemalske. Hudobni napor se ni posrečil in predsednik je samo lahko ranjen.

Dopisi.

Iz ljubljanske okolice, 15. aprila. [Izv. dop.] (Hudobnost.) Lepo pomladansko vreme me je zvalo te dni na kmete. Pohodil sem bil trg v bližini bele naše stolnice; recimo mu V. Kakor po navadi, krenil sem najprej v čitalnico omenjenega trga, poiskat tam ljubih znancev in krepčat si čute narodne. Prijel sem v roko slučajno tudi ljubljanskega „Škrata“ (— pa ne iz simpatije, vrjemite mi, gosp. urednik! —); zadel sem bil na 4. števil., ki ima pesem: „Slovo vinorejskega učenca na Štajarskem.“ To še ni nič posebnega, a neprijetno so me bile dirnule opazke, ki jih je bila pri- stavila okorna roka omenjemu proizvodu; ne- prijetno pravim, ker se je nekdo usojal na prav hudoben način žaliti ž njimi poštenega narodnjaka in moža, ki je mnogo storil za povzdigo našega kmetijstva. Besede „na Štajarskem“ so bile prečrtane in nadomeščene z besedo „na Slapu“; in v 12. kitici, ki se glasi:

Ne jezite se na jedi,
Mislite da bogati
Le gospa, ki hrano daje,
Reva tudi naj živi —

naredil je hudobni glosár pomišljaj na koncu 3. verza in pristavil besedo: Dolenc . . .

Nemilo so me zadele anonimne opazke, ki so merile — kakor vsakdo lahko spozna, jedino na g. R. Dolenc, vodjo deželne vino- rejske in sadjerejske šole na Slapu. Ker bi marsikak ud čne ne ravno male čitalnice mo- rebiti mislil, da imajo opazke kako pravo pod- lago, dovolim si kot bivši učenec gosp. Dolenc to stvar v kratkem pojasniti.

Odkar je prevzelo vodstvo šole na Slapu hrano učencev v lastno režijo (od tedaj teče uže tretje leto), imajo učenci v vsakem oziru tako hrano, kakor jo poprej nikdar niso imeli pri privatnem podjetniku na Slapu. Temu bodo sigurno pritrdili vsi moji součenci. Soproga g. vodje nema s kuhinjo direktno nič opraviti,

listek, rekši, da je od redarstvenega načel- nika. Gospa listič hitro odpre in bere:

„Milostiva gospa! Srečen sem, vam spo- ročiti, da je i tat vlovljen i zapestnik dob- ljen. Moram pa, da odstranim vsaki dvoj in pomoto, pri tatu najdeni zapestnik z vašim primerjati, in torej prosim, da mi ga izročite po prinesitelju teh vrstic. Najbolje bi bilo, ko bi se vi, milostiva gospa, sama k meni potru- dila; vendar bi se to moralo zgoditi nemu- doma. Milostiva gospa, sporočevaje vam to, se bilježim — — —“

Prebraviš te vrste, se gospe lice razvedri samega veselja, da se bo mogla maščevati nad tatinskim predrznežem. „No, ta mi bo plačeval!“ dé sama pri sebi ter stopi k okras- nici, da vzame še drugi zapestnik iz nje. Krasotičje dá uradniku ter mu reče, naj svo- jemu višemu pové, da v par urah bo sama prišla k njemu. Policist obljubi in se oddalji. Gospa se dá za obisk prav krasotno napraviti in polna maščevalnih mislij se podá na pot.

Res, po preteku par ur stoji milostiva gospa v kabinetu redarstvenega načelnika, ki precej ustane in jo spoštljivo pozdravi.

pač pa po polnem brezplačno preskrbuje kuharici potrebnih rečij in jej daje vodila, kaj naj pripravi na mizo. Kdor pozna razmere, obsodil bode gotovo hudobne in lažnjive opazke nepoznane roke. Gosp. vodja R. Dolenc pa upam, da ne bode zameril nekdanjemu svogemu učencu, če je objavil te male vrstice. Zgodilo se je iz resnicoljubja!

Iz **St. Petra** na Notranjskem, 15. aprila. (Izv. dop.) Kakor se nahajajo pri sadunosnem drevju škodljivi merčesi, kateri sadjerejcu veliko sitnosti in škode napravljajo, tako se nahajajo tudi v občinah nekateri škodljivi merčesi, kateri občine objedajo in jih slabè. Ta merčes se leto za letom bolj množi. Pisatelj teh vrstic ima uže skozi kakih sedem let tukaj na Notranjskem kot sodelovalec občinskega odbora priložnost opazovati to škodljivo zalego. V mislih imamo one brez premoženja in brez vsega posla v občinah bivajoče družine, katere ob občinski podpori živè in za katere je občina dostikrat postavno primorana skrbeti. Zalega tega merčesa pa obstoji v tem, da je občina postavno prisiljena, vsakateremu, celo potepuhu, ciganu ženitvanjsko dovoljenje podeliti, dasi ravno se uže napreje vè, da potem z družino brez tuje pomoči živeti ne bo mogel. Take ubožne družine so potem veliko breme občinam, katere morajo skrbeti za njih materijalno in duševno stanje. Dostikrat se pa take družine, zaupajoč na občinsko podporo, tudi polenijo. Dobro jo je pogodila neka zakonska polovica, rekoč svojemu možu: „Oj oče, le jejva in pijva, saj bo naji soseska morala rediti!“

Iz takih in enakih družin priraščajo dostikrat tudi tatovi, roparji i. t. d.

Kakor hitro previden sadjerejec spozna zalego drevju pogubnega merčesa, gotovo se bo prizadeval, isto pokončati in jo za vselej uničiti. Tako bi bilo želeti, da bi visoki gospodje, kateri deželne in državne postave delajo, oziraje se tudi na sedanji položaj gledè podelitve ženitvanjskega dovoljenja saj nekoliko skozi malo okno pogledali.

Iz **Trsta**, 16. aprila. Morilca Krta, ki je, kakor znano, svojo ženo umoril, našli so obešenega v občini Zgonik blizu Proseka, katere spada v sežanski okraj. Uršič, njegov tovariš, vgrabljen je bil drugi dan po umoru. Dokazano je zdaj, da sta ta dva oropala cerkev Matere božje pri Komnu, ker je policija našla vse iz cerkve vkradene stvari pri njima in tudi mnogo družih, katere izvirajo sigurno iz tatvin. Kakor je Uršič izpovedal izpraševalnemu sodniku, namenila sta ta dva hudodelnika vsak svojo ženo umoriti. Enaka smrt čakala je žene Uršičeve, pa jo je slučaj rešil, da je zašla in prišla prepozno na kraj, kjer sta jo nameravala ona dva vsmrtiti in kjer je Krtovo ženo uže mrtvo našla. Oba sta se hotela maščevati, mislé, da sta ju ženi zaradi tatvine ovadili pri policiji. Po umoru Krtove poizvedela je policija po poročilu nekega kraškega župana, da so se shajali Krt, Uršič

„Ah, madama, vi prihajate pač zaradi onega zapestnika, ki . . .“

„Seveda, moj gospod! Hitela sem . . .“

„Obžalujem, da se trudite semkaj, kajti.“

„Prosim, moj gospod, nemojte se opravičevati. Hitela sem, da vam željo izpolnim, in zdaj sem tukaj, da . . .“

„Meni željo?“ prasha začudeno uradnik.

„Da tisto željo, ki ste mi jo bili razodeli v listeku.“

Uradniku se lice podolži.

„Listek? Dovolite gospa: v katerem listeku?“

„No, ki ste mi ga bili poslali po svojem služaju.“

„A — a!“

„In v katerem ste mi naznanili, da ste dobili i tatu i zapestnik.“

„A — a!“

„In v listeku ste tudi zahtevali, naj vam pošljem drugi zapestnik, da boste obadva primerjali, in tako sem tudi storila.“

Ironični nasmehljaj se razkrili po redarstvenikovem licu; razumel je.

in še drugi nekod na Krasu ter kovali tam načrt raznih tatvin. Tudi so bili uže namenjeni, vlomiti v farno cerkev v Sežani, in v ta namen si je ogledal cerkev Krt, pa grozni umor žene zmedel jim je račun. Sodnijska komisija peljala se je v terek na mesto, kjer je visel Krt. Našla je, da je imel roki ranjene, in sicer brzo od cerkvenega ropa v Komnu, kjer je Krt razbil v velikem altarcu steklena vrata, za katerimi stoji podoba Matere božje. To hudodejstvo je znamenito, ker se roparji niso zadovoljili samo, da so odnesli tudi reči brez vase vrednosti, ampak so polomili podobne na altarcu, jako umetno izdelane; tako so zdrobili kamenite ornamente velikega altarcu. V cerkvi našli so drugi dan mnogo krvavih sledov, ker je Krtu roka silno krvavela.

Tržaška kronika nam kaže, da se je v teku enega tedna devet oseb vsmrtilo. Neki Lloydov delavec, kateri je bil med družimi iz arzenala odpuščen, prerezal si je vrat; zmanjkalo je na velik petek krojača A. Bortoletti, pa še danes ni sledu o njem. Ravno ko to pišem, vstrelil se je neki 24letni finančni uradnik v Boschetu; ta manija je uže splošna postala — vsak dan umor ali samoumor. Kam pridemo?

V praznikih bili so izleti Tržčanov kaj živahni. S posebnim vlakom peljalo se je okolo 300 oseb v Gorico h konjskim dirkam, katere so jih pa slabo iznenadile, kakor pišejo tukajšnji časniki. Drugi izlet bil je po morji s parnikom v Koper, katerega se je vdeležilo 250 ljudi. Pa kakor je pri tržaških postopacih zabavljanje in pretepanje neizogibljivo, tako je bilo tudi na parniku; morali so dva pod ključ spraviti, tretjega ranjenega pa v bolnico.

Včeraj zvečer imelo je zdravniško društvo občni zbor, pri katerem se je razpravljalo vprašanje, kako bi se napravila ponočna zdravniška straža, da bi vso noč in vsako uro bil en zdravnik vsakemu na razpolaganje — v sili. Sklenilo se je: od sedmero zdravnikov, kateri se prostovoljno oglasijo, ali pa po vabljanju ali po redu imenujejo, ima vsak jedno noč v mestni bolnici biti vsakemu na razpolaganje. V ta namen naj mestni magistrat odloči vsakemu 200 gld. plače na leto in naj bode vso noč jeden voz pred bolnico pripravljen. Premožni ljudje morajo za pohod plačati 3 gld., revnim ljudem se ne more ničesa računiti. Bog zna, kaj bode o tem gorečem vprašanju modro mestno starešinstvo odgovorilo?

Razne vesti.

— (Revizija naučnih knjig.) Ministerstvo je zaukazalo, da se pregledajo vse naučne knjige in naučna sredstva, ki se rabijo na gimnazijah in realkah. Potem je sestavilo nov zapisnik teh knjig in vkazalo ravnateljem srednjih šol, da naj o vsakem nedostatku, ki ga najdejo v naučnih

„Moja prečislana gospa, žali da vam moram povedati, da doslej ni tatu ni zapestnika nisem dobil v svojo oblast, ter da si nisem dal časti pisati vam listek.“

„Kaj!“ klikne dama silno začudena, v kteri so se budili grozni pomiselki, „je li res, kar govorite, gospod?“

„Žali, da je res.“

„In pa listek?“

„Ne vem ničesar o njem.“

Gospa listek izvleče ter mu ga poda. Uradnik z očmi preleti pisanje ter ga zmigovaje dá gospe, rekoč: „To ni od mene, to ni moja roka.“

Gospe je zmeraj tesneje.

„In moj drugi zapestnik?“

„Jaz ne vem o nobenem drugem.“

„Saj sem ga dala vašemu služaju, ki je rekel, da go bo vam prinesel.“

„Ni bil moj služaj, gospa; v tem poslu jaz nikogar nisem poslal do vas.“

„Ali kako . . . naj si to . . . raztolmačim?“ stoka gospa v velikem strahu.

Načelnik se je na tihem smehljaj. On si

knjigah, poročajo ministerstvu, ki bode napačne knjige ukazalo popraviti ali po potrebi tudi odstraniti.

— (Naše vojno brodovje) zapustilo je včeraj popoldne Trst, kakor se nam od tam poroča, ter odplulo v Šibenik v Dalmacijo, ruska fregata „Vojvoda Edinburški“ pa v nedeljo popoldne. Neradi so se ločili prijazni Rusi iz Trsta, vsaj so pa tudi bili povsod dobro došli gostje vsled svojega mirnega in omikanega obnašanja. Ako bi bili rogovilili ko Angleži, vsi italijanski listi bili bi pisarili o barbarih in Bog vé kaj, tako pa niso imeli niti najmanjšega povoda.

— (Draga podoba.) Nedavno so v Badnu pri Dunaji prodajali na javni dražbi zbirko slik. Bogati gospej je neka slika posebno dopadla in zato je njen mož poslal posebnega agenta v Baden, da naj kupi sliko za vsako ceno. A tudi oče omenjene dame je želel hčerko iznenaditi in poslal je skrivaj družega agenta z nalogo, da naj na vsak način kupi ono sliko. Pri dražbi sta moža — ki se nista poznala — sliko nezmerno visoko „gnala“. Konečno jo dobi za ogromno svoto očetov agent. Še le potem se je stvar razjasnila in pravijo, da kupec slike ni bil posebno vesel.

— (Visoko šolstvo.) Avstroogerska ima vsega skupaj 9 univerz, od kojih je najstara, leta 1347 osnovana, v Pragi; za njo pride krakovaška od l. 1364; potem dunajska od l. 1365; graška od l. 1486; peštanska od l. 1635; ino-motska od l. 1677; lvovska od l. 1784; kološka od l. 1872; čer-noviška od l. 1875; najmlajša je zagrebska, koja obstoji še le od l. 1877. Na vseh imenovanih univerzah predava 1000 profesorjev 14 903 slušateljem. Največ profesorjev in dijakov ima seveda dunajska, najmenj pa čer-noviška univerza.

— (Predrzní roparji.) V noči od 9. do 10. aprila prišla sta v samotni mlin pri Toplicah na Češkem dva moža. Jeden je bil opravljen kot sodnijski komisar, spremljevalec pa je imel žandar-sko uniformo. „Komisar“ je rekel mlinarju, da ima nalogo, preiskati njegove papirje in pisma, ker je na sumu, da je v zvezi s socijalisti in da ponareja denar. Preobrnil je vse kote po hiši in vzel mlinarju 40 000 gld. v vrednostnih papirjih in 200 gld. v denarji. Pseudo-žandar je ves čas stražil pri vratih, ko je „komisar“ iskal papirjev in novcev. Komaj sta moža odšla, hitel je mlinar, ki je kmalu spoznal, da ima opraviti z lopovi, v Toplice in naznanil predrzen rop sodniji. Novejše vesti poročajo, da so roparjem uže na sledu. Nek komi je bil zaprt v Brixu in tam se je seznanil z nekim tehnikom. Dne 7. t. m. sta se dobila slučajno v Toplicah in tedaj ga je tehnik nagovarjal, da bi oropala bližnjega mlinarja. Komí se je branil in tehnik mu je žugal, da ga vstrelí, če mu kaj omeni o pogovoru. — Vrjetno je, da je omenjeni rop izvršil oni tehnik. 14. t. m. so priprli necega fabriškega delavca, ki je na sumu, da je pomagal pri predrznem dejanji.

— (Nesrečna igra!) Iz Nizze se poroča, da je 7. t. m. v Monaco tuja gospa zadušila svojo dveletno hčerko, potem pa je poskušala sebi

je pač lahko razlagal, kako je bil ta mahljej izpeljan, pa še občudoval je tatovo smelost in ročnost; ob enem pa je ničemerni gospe srčno privoščil zasluženo kazen, česar pa ni kazal po zunajnem.

„Madama,“ odgovori uradnik, „vi ste v drugič žrtva sleparja. Zviti tat, ki vas je včeraj prekanil za prvi zapestnik, vas je danes še za drugi, in ker je bil kradež izvršen s toliko zvitostjo, nimam upanja, da bi mogel tatu zaslediti in ga kaznujoči pravici izročiti. Zatorej bi vam svetoval, madama —“

Gospa ne more do konca poslušati; besna in zdvojná in osramočena plane vun.

Nekaj ur potem dobi uradnik bankovec za 1000 frankov od gospe Dupontove s prošnjo, naj tega nepovoljnega primerljeja nikomur ne pripoveduje. Toda vkljub uradnikovemu molčanju se je to vendar razvedelo, in gospe so res rekli, kakor jej je bil njen so-prog napovedal: „kaznovana ničemernost“. Ta neljubi slučaj je pa gospo tudi zmodril, da ni bila več tako ničemerna in šopirna, in da je bila zadovoljna z domačo pohvalo.

vrat prerezati. Nesrečna ženska je smrtno ranjena in noče povedati imena svojega. Pravijo, da je zgubila ogromne svote pri zeleni mizi v Monaco. Kam pač nesrečna igra privede človeka!

— (Odlikovani natakari.) Berolinsko policijsko predsedništvo je dovolilo, da smejo natakari srebrne svetinje, s katerimi so bili odlikovani od zveze nemških gostilničarjev, nositi na zelenih travkih. Radovedni smo, kako se bode moral navaden gost opravi, če bode hotel dobiti pošteno postrežbo od elegantnih gospodov natakarijev.

— (70 000 frankov) izneveril je te dni davkar Baptist v Jassy na Rumunskem. Policija je sumila, da je bežal z izneverjenimi davki na Dunaj. Res so ga tu zasledili a mož se je odločno protivil, da bi on bil dotični hudodelec, in je trdil, da je pošten človek z imenom J. Blau. Policijski komisar je zapazil na njegovi roki zlat prstan; pokazati ga je moral komisarju, čeravno je to jako nerad storil. V prstan je bilo vrezano ime — Baptist! Sedaj davkar ni mogel več tajiti. Lopov je še le 48 let star, oženjen in ima sedem otrok! Pri njem so našli le še 400 gold.

Domače stvari.

— (Odlikovanje.) Cesar je okrajnemu komisarju g. Josipu Jermanu o priliki stalnega umirovljenja podelil v priznanje njegovega mnogoletnega zvestega in uspešnega službovanja naslov cesarskega svetnika.

— (Deželna kmetska enketa), o katere razpravah pričemo poročati na drugem mestu obširno, zborovala je danes dopoldne do 1. ure. Debata je bila jako živahna in zanimiva. Razpravljalo se je o kmetskem dednem pravu. Popoldne ob 1/2 5. uri se zborovanje nadaljuje.

— (Najstarejši vojaški veterani) v Ljubljani in gotovo tudi na vsem Kranjskem umrl je včeraj zjutraj. Bil je to 88letni France Kinkel, ki se je bojeval še v velikanski bitki pri Lipskem (Leipzig) zoper Napoleona I.; tam je dobil takozvani „Kanonenkreuz“, častno odlikovanje, katerega so vladarji tricarske zveze napravili dali iz topov, napljenih v bitki pri Lipskem. Predzadnji, ki je nosil to redko znamenje v Ljubljani, bil je umrl mestni blagajnik g. Knobloch, oče umirovljenemu polkovniku našega domačega polka. Ranjki France Kinkel je bil mož izredno velike postave in rodod Nemeč württemberski. Njegov oče je bil sluga pri francoskem princu Condé. Sina so mu vzeli v vojake in ga pridružili nekdanjemu avstrijskemu polku Reiss-Plauen št. 17, za katerega so se nabirali vojaki tedaj v Plznu na Češkem. Kasneje postal je polk kranjski in Kinkel je prišel z njim v Ljubljano, kjer je služil še mnogo let; zaradi svoje velike postave bil je „vodja bande“ in od tedaj je gotovo še mnogim v spominu. Pozneje je vstopil v službo k zakupu užitninskega davka na Vrhniki, zadnja leta pa se je preselil v Ljubljano in bil do poslednjih dni čvrst in zdrav. Ljubljanski veterani spremili bodo danes najstarejšega svojega vrstnika k sv. Kristofu.

— (Slovensko gledališče.) Na korist igralke gospodične Rezike Petrinške in igralca gosp. Antona Danila ponavljala se bode v nedeljo 20. t. m. igra „Baron Fran Trenk“. Beneficijanta imata dokaj zaslug kot spretna igralca, torej se je nadejati polne hiše v ta njima častni večer.

— (Obesil) se je 16. t. m. v Stranjski vasi pri županu Koščaku njegov hlapec, brambovec Janez Verhovec iz Gorenje Hrušice. Bil je hud žganjavec in časi malo slaboumen, tako da ga je druga družina rada dražila in tako večkrat silno razburila. Tudi 16. t. m. se je baje tako zgodilo in samomorilec je šel na kozolec in se je tam pod streho nad tri metre visoko obesil.

— (Požar.) V Gorenji vasi v okrajni kranjskem pogorela je 16. t. m. hišica posestniku Josipu Gorjancu, katero je imel v zakupu. Gostačem je zgorela vsa obleka in vse hišno orodje. Vsa škoda se ceni na 800 gld. Nihče ni bil zavarovan. Zahvaliti se je pogumnemu in naglemu delovanju železniških delavcev, kateri so pod vodstvom štacijskega predstojnika gosp. Karla Kavaneka s svojo brizgalnico prispeli, da se požar ni razširil na so-

sedna poslopja. Sumi se, da je petletni deček Gabrijel Gorjanc, zakupnikov sin, ogenj zanetil.

— (Promet tujcev v planinskih deželah.) Kakor smo uže poročali svojim čitateljem, zborovalo je med velikonočnimi počitnicami v Gradci društvo za povzdigo prometa tujcev v naših planinskih deželah. Namen zborovanju je bil, zbrati zastopnike vseh imenovanih pokrajin in čuti njihovo mnenje o tem pravažnem faktorju. Kongres je bil obilno obiskovan. Kupcijsko ministerstvo, deželna vlada koroška, deželni odbor koroški, ravnateljstvo državnih železnic in poštno vodstvo v Gradci poslalo je svoje zastopnike. Prisoten je bil tudi župan graški, mnogo poslancev raznih železnic in planinskih društev. Namestništvo zgornjeavstrijsko, deželno predsedništvo kranjsko in solnograško poslalo je pismeno priznanje in obljube, da bode toplo podpiralo interese zbora. Kongres je sklenil, da se promet tujcev sistematično organizuje. Vsa planinska društva stopijo v tesno zvezo in volijo skupen odbor. Sprejele so se resolucije o znižanju železniških voznih cen, in zastopniki železnic so izjavili, da bodo njih društva po moči vstregle tej želji. Nadalje se je priporočalo gradenje raznih železnic in sklenilo, da se ima kongres drugo leto v Celovcu vršiti. Želeti je, da bi imelo to društvo najboljši uspeh. Tujci prinesó v deželo obilo denarja in dajo ljudem dokaj zaslužka. To nam kaže Italija in Švica, ki dobite od tujcev milijone na leto!

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Carigrad, 17. aprila. Danes zjutraj ob 8 1/2 ure pri krasnem vremenu je parnik „Miramar“ priplul s cesarjevičem in nadvojvodinjo Štefanijo, spremljan od „Yzzedina“ in „Tavra“ v Bosporus. Na ustji morske ožine čakalo je presvetle goste več tisoč oseb raznih narodnostij, med njimi največ Avstrijcev, Ogrov in Belgov, na krovu krasno okinčanih Lloydovih parnikov ter je navdušeno pozdravljalo visoke popotnike. Spremljana od ladij pristane „Miramar“ ob 10 1/4 pred Dolma-Bagdsche, kjer sta se veliki vezir in minister vnanjih zadev gostom poklonila. V krasnih dvornih vozovih so se potem odpeljali v Yldiz-Kiosk; vse ladije v luki so v zastavah, med avstrijsko-ogersko naselbino vlada navdušenost.

Berolin, 16. aprila. Deputacija vzhodno-pruskega tretjega granadirskega polka gre na Dunaj, da čestita nadvojvodu Albrehtu k 25letnici, odkar je lastnik polka.

Carigrad, 16. aprila. Assim paša je imenovan ministrom zunanjih zadev.

Perigueux, 15. aprila. Pri večernem banketu govoril je ministerski predsednik Ferry o zunanji politiki. Rekel je med drugim: Mi smo pomorska moč in imamo svoje interese v vseh deželah; a mi smo tudi kontinentalna moč in ne smemo dovoliti, da se kdo polasti kacega legitimnega interesa, ki ga zamoremo imeti na kontinentu. Potrebno je, da demokracija spozna, da zamore pomirljivo in do brotno vplivati po Evropi, kateri manjka ravnotežja. Da Francoska spolne svojo vlogo, mora dosledno postopati. Ako smo dosegli boljše stališče v Evropi, moramo se zahvaliti parlamentu, ki nam daje tolikokrat dokaze svojega zaupanja. To dokazuje, da ima vlada avtoriteto, ako občuje z inozemstvom. Vlada ne sme nikdar prikrivati svojih namenov. To dolžnost smo vedno izpolnjevali. Evropa zna, kdo je naš prijatelj in kdo naš neprijatelj.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 17. aprila.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	79.95
» » » srebro	80.95
Zlata renta	100.70
5% avstr. renta	95.45
Delnice narodne banke	849.—
Kreditne delnice	321.60
London 10 lir sterling	121.45
20 frankovec	9.62
Cekini c. kr.	5.72
100 drž. mark	59.35

Uradni glasnik

z dne 17. aprila.

Eks. javne dražbe: V Logatcu posestvo Janeza Gornika iz Cérknice dne 10. maja ob 10. uri dopol. (3. narok). — V Ljubljani premakljivo blago trgovca A. Pribošiča (316 gold. 40 kr.) dne 5. maja in 26. maja ob 10. uri na Dunaj. cesti št. 15, III. nadstropje. — V Metliki posestva Nika Urha dne 23. aprila (3. narok). — V Krškem posestvo Jan. Račiča iz Cerkelj (1010 gold.) dne 23. aprila; posestvo Mihe Starkljeve zapuščine iz Krškega (870 gold.) dne 26. aprila.

Tujci.

Dne 15. aprila.

Pri Maliču: Husak, vrhni revident, s hčerko; Valberg, soproga nadzornika; Vitez pl. Hauff, c. kr. profesor, in Lukeš, urednik z Dunaja. — Lorenz, c. kr. stotnik iz Sarajeva. — Gradišnik, trgovec z Vranjskega. Pri Slonu: Guldenstein, trgovec iz Monakova. — Bruckner, potovalec z Dunaja. — Spelling, c. kr. podpolkovnik iz Gradca. — Edelmann, potovalec iz Maribora. — Löwy, potovalec iz Kaniže. — Haller, lovski šikovnik, s soprogo iz Celja. — Stamberger, c. kr. notar iz Ljutomera. — Wunder, trgovec iz Celovca. — Mlaker, krojaški mojster iz Kranja. — Grile, posestnik z Vač. Pri Bavarskem dvoru: Koch, c. kr. nadlajtenant iz Sarajeva. — Pürcker, natakari iz Gradca.

Umrlí so:

Dne 14. aprila. Lovro Lavrič, sin delavca, 1 l. 10 mes., Sv. Florijana ulice št. 13. — Janez Toni, sin kočarja, 2 l., Illova št. 19, osépnice.

Dne 15. aprila. Valentin Grum, ključničar, 38 l., Kurja vas št. 14, jetika. — Marija Šarc, dekla, 50 l., Poljanska cesta št. 27, srčni mrtvoud. — Fran Kinkel, zač. finančne straže paznik, 88 l., Sv. Florijana ulice št. 32, oslabljenje.

Tržne cene.

V Ljubljani 16. aprila: Hektoliter banaške pšenice velja 8 gld. 36 kr., domače 7 gld. 96 kr.; ječmen 4 gld. 71 kr.; reš 5 gld. 85 kr.; ajda 5 gld. 69 kr.; proso 5 gld. 69 kr.; turšica 5 gld. 20 kr.; oves 3 gld. 25 kr.; 100 kilogramov krompirja 2 gld. 76 kr.; leča hektol. po 9 gld., bob 9 gld., fižol 10 gld. — Goveja mast kilo po 98 kr., salo po 84 kr., špeh po 58 kr., prekajen po 72 kr., maslo (sirovo) 85 kr., jajce 2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 58 kr., svinjina 70 kr., drobniško po 40 kr. — Piške po 50 kr., golobi 18 kr.; 100 kilo sena 2 gld. 23 kr., slame 1 gld. 96 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 20 kr.; mehkih 4 gld. 50 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči). 24 gld., belo 20 gld.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
16. aprila	7. zjutraj	726.24	+10.4	svzh. sl.	p. obl.	
	2. pop.	725.82	+15.2	»	»	9.5
	9. zvečer	727.72	+10.3	»	»	

Zahvala.

Gospod Luka Šabec, trgovec v Hrastju, je podaril tukajšnji revni šolski mladini, in sicer: 1 škatljo črtalnikov, 50 peresnih držajev in 100 zvezkov pisank. Ker se je imenovan gospod s tem darilom spominjal revne šolske mladine ter tudi tukaj prvi spoznal, da pomanjkanje pisalnega orodja, katerega revnih starišev otroci dostikrat kupiti ne morejo, učitelju v šoli pri poučevanju velike sitnosti dela, zatorej tukajšnje šolsko vodstvo imenom šolske mladine za imenovan dar imenovanemu gospodu izreka naj iskrejšo hvalo.

Vodstvo ljudske šole v Št. Petru

15. aprila 1884.

M. Kalan.

Zaloga zemljevidov

c. kr. generalnega štaba.

Mera 1:75000.

Listi so po 50 kr., zloženi za žep, pri-
lepljeni na platno po 80 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg-ova
knjigarna v Ljubljani.